

Människans pulsar hoppa som unga getter.
Själens sig mojar som en prest på landet.
Lärkorna sjunga i den blåa rymden:
»Vären är kommen!»

Gårdar och stigar pyntas och sås och sandas,
Boningar vädras, spindeln körs på dörren.
Pigorna piska, grymma liksom profosser,
Rykande mattor!

Kitt och klister ryka ur öppna fönster.
Människans anlet strålar af idel godhet:
Smulgråten sjelf ser ut som han ville
Bjuda på frukost.

Fyrbenta fångar släppas ur qvafva fångslet,
Skyldra för solen med de krumma svansar,
Sparka i mullen, när de ängsligt varsna
Bromsarna brumma.

Vågorna sjunga, vindarnas harpor spela.
Drömmande vandrar skalden i furuskogen:
Lockad af bäckens sorlande vatten,
Sjunger hans sängmö.

